

LBRIS

We know
books

LEWIS CARROLL

Alice în Țara Minunilor

Ilustrații de IRINA DOBRESCU

O nouă traducere din limba engleză de DAN SOCIU

CARTIER *codobela*

Capitolul I

Vizuina

Alice începea să se plictisească rău de tot să stea pe mal și să nu facă nimic: o dată sau de două ori s-a uitat în cartea de-o citea soră-sa, dar n-avea nici ilustrații, nici conversații.

— Și ce carte-i aia, și-a zis Alice, fără ilustrații sau conversații?

Așa că se gândea, cât o ținea mintea, fiindcă ziua de vară fierbinte o făcea foarte somnoroasă și proastă, dacă plăcerea de a împleti un lanț din margarete merită efortul, să se ridice adică și să culeagă margaretele, când, deodată, un Iepure Alb cu ochi roz trecu în fugă pe lângă ea.

O întâmplare nu FOARTE extraordinară și nici lui Alice nu i se păru FOARTE special să-l audă pe Iepure că-și spune:

— Aoleu! Aoleu! O să-ntârzii!

Mai încolo, când și-a adus aminte, Alice și-a dat seama că poate ar fi trebuit să fi fost mirată, dar deocamdată totul i s-a părut foarte normal. Abia când Iepurele A SCOS UN CEAS DIN BUZUNARUL VESTEI și s-a uitat la el, și și-a grăbit pașii, Alice a sărit în picioare, șocată că nu mai văzuse un iepure cu vestă sau ceas în vestă și, fiartă de curiozitate, s-a dus în fugă după el peste câmp și, din fericire, a ajuns la timp să-l vadă cum se bagă într-o vizuină de sub un gard viu. Hop și Alice după el, fără să-i pese dacă are sau nu cum să iasă înapoi. Vizuina se prelungea într-un tunel, o vreme, pe urmă se ducea abrupt în jos, așa de abrupt, că Alice nici n-a apucat să încerce măcar să se oprească înainte

LBRIS

We know
books

LIBRIS

We know
books

să cadă într-un puț foarte adânc. Ori că era foarte adânc, ori cădea ea prea încet, dar avea destul timp să se uite împrejur și să se întrebe ce o să i se mai întâmple. Mai întâi, a încercat să vadă dedesubt ce vine, numai că era prea beznă. S-a uitat la pereții puțului și a observat că țineau dulăpioare și rafturi de cărți. Uneori vedea hărți și imagini înrămate și atârdate în cuie. A luat un borcan de pe unul dintre rafturi, în cădere. Scria pe etichetă GEM DE PORTOCAL, doar că, spre dezamăgirea ei, era gol. Nu voia să-l lase din mână, de teamă să nu omoare pe cineva, așa că a reușit să-l pună într-un dulăpior în trecere.

— Păi, după așa o cădere, n-o să-mi mai pese de vreo cădere pe scări! Ce curajoasă o să le par la toți! Păi și dacă pic de pe casă nu zic nici pâs!

Ceea ce era cam adevărat. Și se ducea tot mai jos și mai jos, și mai jos. Oare căderea asta n-o să se termine VREODATĂ?

— Măntreb: câți kilometri oi fi căzut deja? s-a întrebat cu glas tare. Cred că mă apropii de centrul pământului. Ia să vedem: ar fi cam la vreo cinci mii de kilometri în jos, cred...

Fiindcă, trebuie să înțelegi, Alice învățase câteva astfel de informații la școală și, deși acum nu era o ocazie FOARTE bună să se dea mare cu învățătura ei, nefiind auzită de nimeni, totuși era un exercițiu bun să recapituleze.

— Da, cam atâta e, dar mă întreb: oare pe la ce latitudine și longitudine am ajuns?

Alice nu știa ce e latitudinea, nici ce-i longitudinea, dar i se păreau niște vorbe mari, impresionante, numai bune de pronunțat.

A început iar să vorbească.

— Mă întreb dacă o să cad direct PRIN planetă! Ce comic ar fi să ies la suprafață printre cei ce merg cu capetele în jos! Antipaticii, cred că le zice...

O bucura că n-o ascultă nimeni acum, simțea și ea că Antipaticii nu-i cuvântul potrivit pentru cei de la Antipozi.

— Dar ar trebui să-i întreb în ce țară mă aflu. Vă rog, doamnă, spuneți-mi, e Noua Zeelandă sau Australia?

Și a încercat să facă o reverență. Încearcă să faci O REVERENȚĂ când cazii! Crezi că ai reuși?

— Ar crede că sunt o fetiță needucată! Nu, n-o să întreb, nici n-o să fie nevoie: poate o să văd un afiș, poate o să scrie pe undeva.

Și tot cădea, cădea, cădea. Nu mai era nimic altceva de făcut, așa că Alice a început să vorbească iar.

— Dinah o să-mi ducă dorul diseară!

Dinah era pisica.

— Sper că ai mei o să-i dea farfurioara cu lapte la ora ceaiului. Dinah, scumpa mea! Mi-aș dori să fii aici cu mine! Nu-s șoareci în aer, din păcate, dar ai putea să prinzi un liliac, și un liliac e ca un șoarece, știi. Dar oare pisicile mănâncă lilieci?

Și lui Alice începu să-i fie somn și continua să-și spună, ca prin vis:

— Oare pisicile mănâncă lilieci? Oare pisicile mănâncă lilieci?

Și uneori își zicea:

— Oare liliicii mănâncă pisici?

Dacă tot nu putea să răspundă, ce mai contează cum puneă întrebarea? Simțea că adoarme și începe să viseze cum merge cu Dinah de mână și cum îi spune:

— Acuma, Dinah, zi drept: ai mâncat vreodată un liliac?

Când, deodată, jbuf! a căzut pe un morman de crengi și frunze uscate și căderea s-a sfârșit. Alice n-a pățit nimic și a sărit în picioare într-o clipită; s-a uitat în sus, dar era beznă. Înaintea ei se întindea un tunel lung, pe unde alerga Iepurele Alb. Nu era timp de pierdut: Alice s-a dus iute ca vântul și l-a ajuns din urmă chiar când spunea, după o cotitură:

— Aoleu, vai de urechile și de mustățile mele, ce târziu e!

A făcut și ea dreapta la cotitură, dar Iepurele ia-l de unde nu-i: s-a trezit singură într-o sală lungă și joasă, luminată de un rând de lămpi atârdate pe tavan. În toți pereții sălii erau uși închise. După ce le-a verificat pe toate, s-a pus în centrul încăperii, pe podea, și se gândea tristă că n-o să mai iasă de acolo.

Deodată, a văzut o măsuță de sticlă groasă, cu trei picioare. Nu era nimic pe ea, în afara unei cheițe aurii, și primul gând al lui Alice a fost că se potrivește la una dintre uși. Din păcate, ori erau prea largi găurile, ori cheia prea mică, nu reușea să deschidă nimic. Oricum, la al doilea tur al sălii, a dat peste o perdeluță joasă, n-o observase până atunci, și după era o ușiță de vreo jumătate de metru înălțime: a încercat cheița și, ce să vezi, s-a potrivit!

Alice a deschis ușița și a descoperit că duce spre un pasaj micuț, nu mai mare decât gaura unui șoarece: a îngenuncheat și s-a uitat, și a văzut cea mai încântătoare grădină posibilă. Cât mai tânjea să scape din sălița întunecată și să se plimbe printre straturile de flori viu colorate și printre fântânile arteziene răcoroase, dar nu-i încăpea nici măcar capul.

— Și chiar dacă mi-ar încăpea, s-a gândit biata Alice, la ce mi-ar folosi dacă nu-mi intră umerii. Of, cum ar fi să pot să mă strâng ca un telescop! Cred că aș reuși, numai să știu cum să încep.

Se-ntâmplaseră atâtea întâmplări ieșite din normal în ultima vreme, că Alice începuse să creadă că prea puține lucruri ar mai fi imposibile, dacă înțelegi ce-ți spun. Părea să n-aibă sens s-aștepte lângă ușiță, așa că s-a întors la măsuță, spera cumva să găsească încă o cheie sau măcar o carte cu instrucțiuni pentru strângerea oamenilor ca telescoapele, dar a găsit o sticluță.

după ea, a descoperit că nu mai ajunge la ea: o vedea clar prin sticlă și a încercat din greu să urce pe unul dintre picioarele mesei, numai că era prea alunecos. Și, când a obosit să mai încerce, micuța s-a pus jos și a plâns.

— Hai, măi, n-are sens să plângi așa! și-a spus Alice cu severitate. Te sfătuiesc să încetezi chiar acum!

În general, își dădea sfaturi bune (deși rareori le urma) și uneori se certa atât de rău, că-i venea să plângă. Și odată a încercat să-și tragă pumni în urechi după ce a trișat la un joc de crochet jucat împotriva sa, copilul ăsta neobișnuit avea o plăcere să pretindă că e două persoane în una.

— Dar nu mi-ar folosi la nimic acum, s-a gândit biata Alice, să pretind că-s două! Abia dacă a mai rămas destul din mine cât de O SINGURĂ persoană respectabilă!

În curând, privirea i s-a dus spre o cutiuță de sticlă de sub măsuță: a deschis-o și a găsit în ea o prăjiturică și vorbele MĂNÂNCĂ-MĂ caligrafiate frumos cu fructe de pădure.

— O mănânc, și-a zis Alice, și dacă mă face să cresc mai mare, o să ajung la cheie. Și, dacă mă micșorează, o să pot să intru pe ușiță. Oricum ar fi, o să intru în grădină și nu-mi pasă cum!

A luat o bucățică și și-a spus neliniștită:

— Cresc? Scad?

Și își ținea palma pe vârful capului să simtă în ce direcție se schimbă. Surpriza a fost că a rămas de aceeași mărime – ceea ce, serios vorbind, se întâmplă ori de câte ori mănncăm prăjituri, dar Alice se obișnuise atâta să se aștepte numai la întâmplări extraordinare, că i se părea cam plictisitor și stupid ca viața să continue ca înainte, banal. Așa că s-a pus pe treabă și, în curând, a terminat prăjitura.

Capitolul II

Balta de lacrimi

— Ce interesăntenie! a strigat Alice.

Era atât de surprinsă, că, pe moment, uitase să vorbească bine limba ei maternă.

— Acum mă întind ca un telescop, cel mai mare ce-a fost vreodată! Adio, picioare!

Fiindcă picioarele îi erau atât de departe, că nici nu le mai vedea bine.

— Of, piciorușele mele, mă-ntreb: cine o să vă mai pună de-acuma ciorăpeii și cine-o să vă mai încalțe, dragilor? E clar că eu nu! O să fiu mult prea sus să-mi mai bat capul cu voi: trebuie să vă descurcați cum puteți. Totuși să fiu bună cu ele, altfel, e posibil să meargă în altă direcție decât vreau. Ia să văd: o să le dăruiesc o pereche nouă de ghete la fiecare Crăciun.

Și a început să plănuiască.

— O să le trimit prin curier. Ce comic o să fie: să le trimit cadouri picioarelor mele! Și ce bizare o să fie instrucțiunile! PICIORULUI DREPT AL LUI ALICE, GENTLEMAN. PE COVORAȘ, LA ȘEMINEU, LÂNGĂ VĂTRAI (CU TOATĂ DRAGOSTEA). O, Doamne, Doamne, ce nonsensuri spun!

Chiar atunci, capul i s-a izbit de acoperișul sălii: de fapt, acum era mai înaltă de trei metri și imediat a înșfăcat cheița de aur și a fugit până la ușița grădinii. Biata Alice! Atâta putea să facă, să stea întinsă